

JAN RIEDL,
SLAVNÝ PIANISTA

Do Velké Kanidži došel mne pohlední lístek, podepsaný Dacany od Bláhů. Jak v jedné z předcházejících kapitol bylo již poznamenáno, u Bláhů scházívала se odbočka strany mírného pokroku v mezích zákona, která pojmenovala své členy Dacany.

Politické organizace různých stran mají jiné vnitřní tužby v Čechách, jiné na Moravě. Celkový program jest ovšem stejný, ale život v organizacích jest jiný v Čechách i na Moravě. Na společném programu založeny vyvíjejí se sice stejně, ale způsobem vlastním svému prostředí.

Tak žily různý život i organizace naší strany u Zlatého litru, u Svíčky, ve Slovanské kavárně a u Bláhů.

Politicky byly ovšem jedno těleso, ale v soukromí se značně od sebe lišily. Zejména velké rozdíly byly mezi oním způsobem života, jakému jsme my zvykli u Zlatého litru, a jaký vedli Dacani od Bláhů, ale dohromady měli jsme všichni tytéž šlechetné snahy a tentýž politický program, na kterém budovali nejlepší mužové té doby, o kterých byla již řeč.

Mezi podpisy dacanskými upoutal mne na první pohled podpis: Honza Riedlů, u kterého skromně poznamenal: „Mám svůj tejden.“ Když jsem ten podpis přečetl, jakýsi hřejivý pocit rozlil se mně v těle.

A kdo byl tedy ten Honza Riedlů, že již jeho podpis působil tak kouzelně? Psali jsme již o něm, že toť nejslavnější pianista své doby, že toť muž, na kterého architekt Josef Mayer pohlížel vždy s obzvláštní úctou od mládí.

Každý člověk má mládí, ale Honza Riedlů prožil to mládí nejkrásněji. Odvrhl občas zastaralé názory, že otcovský dům jest nejlepším strážným andělem, že matky mají ochranná křídla, děti že jsou kuřata, kterým je dobře u slepice. Hloubavá hlava Honzy Riedla dospěla k tomu názoru, že lepší než otec jsou šance a než pod křídly matky že se žije lépe ve Folimance a nežli doma si hrát na kněze že jest mnohem krásnější hrát si na raubíře.

A zmizel z domova, stal se volným ptákem, chytal

salamandry, kradl ovoce v zahradách, házel kamením po hodných dětičkách, jedl mrkev, kterou si někde vyhrabal v poli, pekl si kobylinky, užíval zkrátka krásy života plnými doušky, takže jeho mládí bylo nejpůsobnější a nejideálnější. Jedině toto mládí mohlo učinit z Jana Riedla muže neohroženého, který nebál se nikdy a v nejstrašnějších chvílích života zachoval podivuhodnou chladnokrevnost, které se právě tolik obdivuje Josef Mayer.

Tak vypravuje kupříkladu, že v Košicích, kde sloužil jako voják u hudby, pádil přes něj, ležícího na zemi, celý pluk husarů a on, když husaři odjeli, vstal prý ze země, poněvadž měl toho právě dost, a ježto se blížila děla. A což když vyprávěl o těch rvačkách po košických krčmách, kdy proti němu stálo dvacet Maďarů, které on vždy vyházal oknem na ulici. A tam právě naučil se Honza Riedlů maďarsky a dokázal také mluvit maďarsky před celou společností třeba půl hodiny.

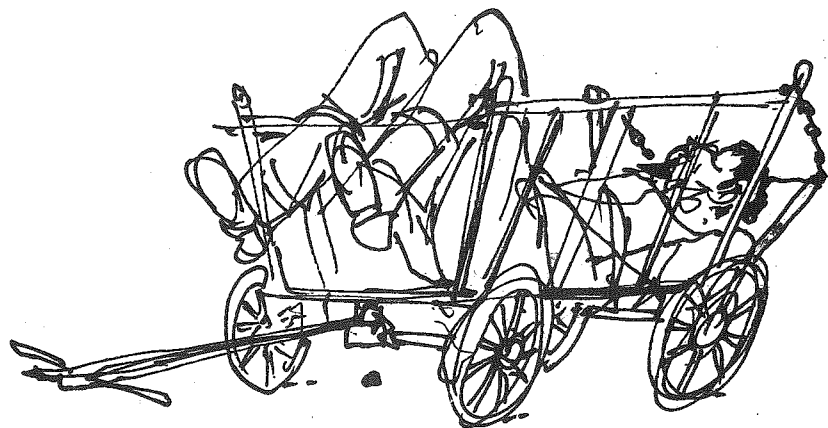
A tak ho nejraději poslouchal architekt Josef Mayer, který z maďarštiny nezná ani slova. „Mluv, Honzo, maďarsky,“ říkal mu často, a Honza maďarsky mluvil, vyrážeje ze sebe různé příšerné zvuky, a skončilo to vždy teprve tenkrát, když jsem přišel já, o kterém bylo známo, že maďarsky znám aspoň tolik, aby mně Honza nerozuměl. Jednou vzal mne stranou a řekl: „Človče, oni myslí, že umím maďarsky. Tak je nech při tom.“ Ve skutečnosti mělo se to s jeho maďarštinou tak, že znal zpívat maďarsky několik necudných písniček, ale slova se mu už tak vytratila z paměti, že tu zbyla jenom melodie, takže je mohl směle zpívat i před maďarskou dámskou společností, která by se byla divila, že české národní písně mají stejné melodie s maďarskými. Uměl také klít maďarsky, a to tak, že kdyby všechny své nejstrašnější nadávky shrnul na hlavu nějakého Maďara,

ten by se usmál a řekl by: Nem tudom, nerozumím. Nebylo také divno, že nevníkl hluboko do tajností tohoto jazyka, neboť při posádce v Košicích v Uhrách vojenská kapela skládá se jedinečně z Čechů a s Maďary mluvil jen tenkrát, když se s nimi pral, a to ještě mluvil česky a ještě přitom moc řečí nenadělal. A tak když se vrátil z Košic, žil v Praze v samých vzpomínkách na onu hrdinnou periodu svého života, kdy troubil po košických vrchách honvéd husarům k pochodu a kdy třikrát rozbil erární trumpetu o hlavu lidem různé národnosti a různého povolání jedinečně proto, že na něho, jak říkal, tak nějak divně mluvili maďarsky. Měl tam pětasedmdesát známostí s dívkami různého věku, kterým kupoval prstýnky, a když se měl odebrat do otčiny, navštívil jednu po druhé a zase si ty prstýnky vzal. To byl jeho kapitál, s kterým se vracel domů. Prodal je všechny v Pešti jednomu zlatníkovi, až na třicet, které rozdál ve vlaku různým slečnám.

Jeho schopnosti na vojně byly náležitě odměňovány. Byl třikrát povýšen a třikrát degradován. Býval zavřen vždy jen na krátkou dobu, poněvadž bez jeho trumpet nemohli vytáhnout, tak mu raději vždycky párali hvězdičky. Jednou dezertoval, a když se mu konečně zastesklo po spokojeném životě u vojenské kapely, poslal jednoho cikána do kasáren s lístkem, ve kterém prosil pana šikovatele o čistou halsbindu. To provedl stejně jako v dobách útlého mládí, kdy opustil jednoho rána otcovský dům a někde blízko Prahy žil v nějaké služi a pak ve špeditérském voze jako divoký muž po čtrnáct dní, zatímco matka ho oplakávala a otec nechal po něm pátrat policií. Tenkrát po čtrnácti dnech dostavil se k zarmouceným rodičům ušpiněný kluk a řekl: „Paní domácí, máte poslat Honzovi čistý límeček, on na něj čeká na šancích.“ — A jako tenkrát matka hned pro něj

běžela, aby ho uvedla k rodinnému krbu, tak tenkrát poslali pro Honzu Riedlovic patrolu a Honza dostal čistou halsbindu a čtrnáct dní arestu. Byli by ho tenkrát zavřeli na pevnost, ale on nějakým způsobem do vězení propašoval trumpetu a hrál na ni tak truchlivě a bolné kousky, mezi jinými i Hrob na pustě, že se zželelo Honzy Riedla plukovníkovi a Riedla pustili, aby dál mohl se věnovat na svobodě muzice. —

A není tedy divu, že když jsem si na všechno toto vzpomněl při pohledu na jeho dopis, rozlilo se v mém nitru teplo přátelských vzpomínek, zejména když přečetl jsem jeho poznámku: „Mám svůj tejden.“

Ona poznámka, kterou napsal na pohlední lístek Honza Riedlů, že má svůj tejden, znamenala tolik, že má svůj tejden mezi Dacany. Bylo to jakési heslo, které označovalo, že týden bude většina Dacanů pohromadě, že se neopustí a po celý týden druh druhu že bude pomáhat, pečovat druh o druhu, když snad během týdne některý člen by již ochabl, nedovedl dobře stát na nohou, a že po celý týden všichni složí své peníze pro ten krásný účel, aby mohli strávit celý týden v radovánkách po hostincích a nočních kavárnách, za bouřlivého rokování při rozkošnickém životě. A tak naskytá se nám

nyní příležitost poukázat na to, jaký život kulturní i hospodářský vedl se v této odbočce strany mírného pokroku v mezích zákona u Bláhů. Byl jsem sám svědkem jednoho takového programu ušlechtilé zábavy, při níž všichni byli jsme vlastně jedno tělo a jedna duše. Byl krásný podzimní večer, když sešli jsme se u Bláhů, abychom porokovali o různých událostech a občerstvili se duševně v našem úzkém kroužku. Bylo asi 11 hodin v noci, když Písecký kýchl a spadl přitom ze židle. „Ten málo vydrží,“ řekl Honza Riedl, „to já jsem jiný chlapík, tak se mně zdá dneska, že začínám mít svůj tejden.“ Tím bylo heslo vrženo celému shromáždění a Groš vstal, šel ke kalendáři a řekl: „Dneska máme 20. října, tak si slibme, že se do 27. od sebe nehneme.“ Předně jsme zprostiti Píseckého povinnosti, aby měl tejden s námi, ačkoliv se všemožně ve šlechetném zápalu přátelství tomu bránil, ale nebylo to nic platné, neboť jakmile jsme ho posadili na židli, kýchl a byl dole. Písecký však udatně trval na tom, že celý týden by to ještě vydržel, což řekl tímto způsobem: „Jja, jja mmoc ssnessu.“ Prohlásili jsme, že to nejde, když však trval stále na tom, že nás opustit nemůže, vypůjčili jsme si od Bláhy ruční vozík, přivázali gurtama na něj Píseckého, který plačtivým hlasem volal: „Jjá jjá vás neneneopustím,“ a tak jsme ho vezli do noční kavárny U krvavého Tondy. Byla to kavárna i hostinec na Palackého třídě na Vinohradech, kde vládl pan Vaňha, kterému se říkalo všeobecně „krvavý Tonda“. Byl to chlap jako hora, nesmírně tlustý a svalnatý, chodící stále po lokále s vykasanými rukávy a bedlivě pozorující hosty. Jakmile někdo nedejhl jeho polévku, kterou předkládal hostům v noci, jeho obličej vzal na se děsný výraz. Šel k nešťastnému hostovi a pravil k němu vlídně: „Ty mamlase, tobě to nechutná? Tak proč sem ležeš?“ A chytil ho a vynesl ven na ulici. Tvrdil o sobě,

že se ho všichni bojí a že kdyby někdo takhle z hostů (když se tak vypravovalo) sáhl mu na jeho majetek, že by toho darebáka odvedl do sklepa a tam by ho oběsil. Když jsme tedy přitáhli vozík s Píseckým před jeho hostinec, nechali jsme Píseckého ležet na vozíku, až vystřízliví, a vešli dovnitř. Zatím Písecký dělal strašný rámus. Stále venku před hostincem křičel, že nás neopustí, pak ale křik jeho umkl, a když Honza Riedlů za půl hodiny vyšel se sklenicí, aby Píseckého napojil, vrátil se vydešen a křičel: „Někdo nám Píseckého ukrad!“ Jak jsme později zjistili, provedli tento malý žertík dva chodci, kteří v růžové náladě šli z Vinohrad na Pankrác. Dovezli Píseckého až na silnici mezi Krčí a Braníkem a tam ho nechali na poli. Písecký prý hrůzou na vozíku usnul a k ránu ho našli jízdní strážníci, kterým Písecký, když se pomalu na všecko rozpomněl, ohlásil, že se sem dovezl sám. Věc se jim zdála velice podezřelou a tak ho ani nerozvázali, ale dali odvézt tak svázaného na vozíku na policejní ředitelství do Prahy, prokázavše mu tak laskavost, že mu hlavu zabalili, když se jelo přes Prahu, do Národní politiky, aby mu do obličeje nikdo neviděl. Tak jsou přísné zákony. Na policejním ředitelství ho odvázali, a když tvrdil, že to je všechno jen žert, že jde o sázku, řekli mu: „Dobrá, věc se vyšetří, ale musíte s těmito dvěma strážníky a vozíkem jet k panu Bláhovi, aby se zjistilo, jestli mu ten vozík skutečně patří.“ Tak se naskytla chodcům na Václavském náměstí tato podívaná: Po Václavském náměstí kráčeli dva strážníci, majíce mezi sebou muže s cylindrem hluboko do čela vtlačeným, který namáhavě táhl ruční vozík. Věc se stala ale tím komplikovanější, poněvadž zatím my jsme již Píseckého hledali, a ti dva páni z Pankráce, kteří Píseckého ukradli, byli vážení občané z Pankráce, jeden z nich byl učitelem, a těm se do rána rozleželo, co vlast-

ně provedli. V mysli měli nejstrašnější představy o osudu toho ubožáka, poněvadž v noci byl mrazík. A tak ho hledali také, když předtím na pankrácké policii poslali pana učitele domů, aby se uklidnil, že je to takový malý záchvat, který přejde, neboť si nemohli vysvětlit, jak takový vážný pán mluví takový nesmysl, že ukrad vozík se svázaným pánem. — S oběma nešťastníky setkali jsme se tedy ráno u Krče, kam nás dovedl Pluto, škotský ovčák Píseckého, který, zatímco jeho pán ležel na vozíku před hospodou, seděl v našem kruhu a lízal pivo z talíře.

Jakmile jsme tedy objevili ony dva zarmoucené pány, kteří nám ukradli našeho Píseckého, přinutili jsme je hrozbami, aby nám ukázali ono místo, kam v noci zavezli ubožáka. Podotýkám ještě, že od onoho okamžiku, kdy pes Píseckého uvedl nás na stopu svého pána, pojali jsme do programu strany mírného pokroku v me-

zích zákona též tuto větu: „Vláda ať se postará o rehabilitaci zvířat vůbec a psů zvláště. Nechť zrušeny jsou poplatky z chovu psů a antouškové postavení pod dohled poslanců.“

Toto připomínám proto, abych poukázal, že program naší strany není jen nahodilou snůškou nějakých tezí, nýbrž že sestaven jest na základě velice důležitých pozorování ze života veřejného.

Pamatuji se, že oba páni chtěli dát psovi přítele Píseckého uzenku, kterou koupili v hostinci, ale pes zavrčel a nevzal ji.

Ani oko nezůstalo suché, když toto jsme viděli, jak nedal se podplatit od těch, kteří mu unesli pána.

Řekl jsem k nim: „Není vám teď líto toho, co jste provedli? — Není vám zde tohoto tvora líto, zde toho tvora s očima tak smutnýma, kterému jste vzali, ukradli jeho poslední naději a podporu ve stáří?“ Oba pánové hleděli smutně před sebe. „A co budete mít z toho ostudy, co vyšetřování, jeť to zločin únosu, zločin obmezování osobní svobody, jest to pak ke všemu zločin kradení lidí, kterého jste se dopustili, a jestli ubožák někde na vozíku spadl do potoka a utopil se, pak budete mít na svědomí zločin vraždy, a když v nejlepším případě jen zmrzl, pak je to zanedbávání povinné péče o mládež.“

Ten starší, který byl učitelem na Pankráci, jedovatě prohodil: „A nyní mně laskavě, pánové, vysvětlíte, jak to přijde, že jsme ho našli přivázaného na vozík, to přece nebylo jen náhodou.“

„Ovšemže ne, ctěný pane,“ pravil jsem, „to nebyla náhoda, stejně jako vy jste našeho ubohého přítele jen tak náhodou někam nezašantročili. Jenže my jsme učinili skutek šlechetný a dobrý, kdežto vy jste prostě ukradli věc, která vám nepatří, totiž pana Píseckého. Abych vám to tedy vysvětlil, musíte se vžít do poměrů panuj-

cích v Palackého třídě na Vinohradech v blízkosti restaurace U krvavého Tondy. Tam se totiž ztrácejí lidi. Dle všeho je někdo krade. Asi před týdnem zmizel nám v té ulici tajemně pan poslanec Klofáč. Šel s námi, a než jsme přišli na roh, byl pryč. Od té doby neví o něm ani voliči, ani parlament. Věc se však dosud tají. Pak zmizel tam jeden právník. Ta věc se netají, poněvadž ten právník se vrátil domů za čtyry dny a rodičům nechtěl říci, co se s ním stalo. Jen když otec řekl: „Tak tě naposled ukradli,“ kývnul hlavou a zvolal: „Ukradli, ano, toť to pravé slovo!“ Více z něho dosud nedostali. Jest patrně vázán nějakou strašlivou přísahou. Abychom tedy vypátrali ono tajemství, kdo vlastně lidi krade, použili jsme starého osvědčeného prostředku mahárádžů v Indii. Ti totiž, aby vypátrali a ulovili tygry, dají v džungli přivázat nějakého politického vězně na noc ke stromu. Jak se rozumí samo sebou, tygr přijde a vnadidlo sežere. Druhý den přiváží druhého politického vězně a opakuje to tak dlouho, dokud si tygr nezvykne chodit si pravidelně pro večeři a pokud mají zásobu politických vězňů. Pak jednu noc přijde na místo výprava a ta tygra zastřelí, když si jde ke stromu pro politického vězně. Někdy se však stává, že političtí vězňové tam přiváží ke stromu mahárádžu a tygr ho ukradne. Na tom nám ovšem nezáleží.“

A Dacani obklopivše oba pány zapěli na silnici ke Krči:

*Nám na tom houby záleží,
hodiny bijou na věži.*

„Tak vidíte, pánové,“ pravil jsem, „princip jest to zjisti velice dobrý. My jsme tedy přivázali Píseckého na ruční vozík a vevnitř v restauraci čekali, až nám ho někdo ukradne. Co tomu říkáte, jste jistě inteligentní mu-

žové, máte rodinu, požíváte snad vážnosti, a teď si představte, že napíšete o tom článek do novin. V novinách najednou se bude číst, co jste provedli, ta hanba, pánové, lidé na vás budou prstem ukazovat, budou se vám vyhýbat, neboť se budou bát, abyste je někde nezašantročili. Nato přijde soud, budete změřeni, fotografováni, octnete se v Kurýru, a pak budete zavřeni a nakonec se v cele pověsíte na vlastních podvlíkačkách a vaše rodina zahyne v bahnu velkoměsta; to není krásná perspektiva do budoucnosti, není-liž pravda? Hle, jak dnes slunce krásně svítí, ale tam do kriminálu nepřijde ani jeho paprsek, všechny vaše naděje ztraceny, pohřbeny, vy zaživa mrtvolý bez občanských práv.“

Dacani kolem těch dvou skleslých postav počali zpívat. „Dies irae, dies illa, testis virgo cum Sibylla.“ A pak jsme je za hrozného proklínání vedli k místu, kam v noci zatáhli Píseckého. „On už tady není!“ zvolali s úžasem.

„Pak je v márnici,“ vykřikl Honza Riedlů a my jsme je oba vlekli ke hřbitovu branickému.

Teď už nařikali a plakali, zatímco jsme jim líčili zase pěkně po pořadě: kriminál, šibenici, zničenou rodinu.

U hřbitova jsme našli hrobníka. „Ti páni,“ řekli jsme, „by rádi viděli Píseckého.“

„Pojdte, pánové,“ pravil hrobník. V tom okamžiku přejel nám mráz po zádech a ti pánové počali už ne plakat, ale rvát.

„Tak tady to je,“ řekl hrobník, ukazuje na hrob u zdi, u kterého stál prostý dřevěný kříž s plechovou tabulkou: „Zde v Pánu odpočívá Vojtěch Písecký, zednický mistr z Braníka. Zemřel roku 1879.“

Poručili jsme jim, aby se za nebožtíka pomodlili, a když vykonali bez zdráhání pobožnost, vlekli jsme je do branického pivovaru, úplně zpitomělé tím vším.

Zatím už je hledaly manželky.

OKUSTE BRANICKÉ PIVO!

Dacani se mstí

Tak jsme se tedy octli v restauraci branického pivovaru se svými zajatci. Většina Pražanů zná ono heslo, kterým ozdobeny jsou oba břehy Vltavy od Vyšehradu přes Zlíchov, Podol, až po samý Braník, heslo, které psáno jest po zdích domů i zahrad velkými, ba obrov-

skými bílými písmeny, tak jako by obr, ovládající latin-ku, vracel se v povznesené náladě z branického pivovaru a z vděčnosti všude čmáral, kam se dalo: Okuste branické pivo. — A zejména když žhavé letní slunce svítí na ty bílé plochy, které déšť nesmyje, poněvadž jsou namalovány olejovými barvami, tu heslo to působí neodolatelně na ty bodré Pražany, kteří v prachu silnice a v žáru kotlů parníků vyplazují jazyk, v duchu přesvědčení, že jedou se zotavit na venkov.

Znal jsem jednoho muže, který pravil, že nezná krásnějšího místa v celé Evropě nad Braník. Modrá obloha klene se nad čistě vystavenou obcí, vlnky Vltavy pohrávají si kolem stromoradií starých stromů, sta lodiček brázdí vodní hladinu, břehule vznášejí se nad řekou, bílí rackové vzduchem prorážejí svou dráhu v půvabných kruzích až na zelenou stráň chuchelskou, na jejímž temeni v majestátním háji kostelík vysílá k nebesům prosbu, aby chránila tento půvabný kout před zkázou. „Ovšem,“ pravil dále, „tím vším bych nebyl ještě nadšen. Toť jen malá a nepatrná část z toho, co mně tak v Braníce k srdci přirostlo. Ba, nejsou to ani ony půvabné zpěvy převozníků, ani klid večera, kdy zvuky harmoniky nesou se Vltavou a mládež kdy zpívá velebnou hymnu lodníků z Braníka: Já mám doma veverku ... To není to. Ba, nenadchne mne ani harmonický zvuk pravidelných úderů koulí do kuželek v četných restauracích branických, kdy ozve se ona věta, která tak krásně mluví o staré, bohatýrské slávě české: ‚všech devět‘, to vše není nic proti onomu pohledu, který sleduji často se zraky zarosenými z protějších břehů chuchelských, kdy náhle z oblaků prachu po silnici, zvířené automobily, vynoří se jako luzná fata morgána hrdé obrysy obrovských budov branického pivovaru — a utíkám se do tohoto chrámu, tak jako dítě spěje k domovu pod

ochrannou ruku matky.“

Nemusím ani podotknout, že tento hovor vedl se právě v branickém pivovare na počátku onoho památného týdne Dacanů. A že kdo tak mluvil, byl Kiesbaurer, jeden člen naší společnosti, obdařený obdivuhodnou poetickou náladou při jakékoliv příležitosti, kde se mohl zadarmo napít. Oba dva páni, kteří nám ukradli Píseckého, seděli strnule, a ten pan učitel najednou řekl: „Ano, Braník má už 5000 obyvatelů.“ Groš to chtěl vědět lépe a křičel, že Braník má 6000 obyvatelů. Jak vidět, přicházela zábava do prvního stadia a dalo se také čekat, že za půl hodiny se to všechno musí změnit a zábava začít zcela jiným tónem. Během té půlhodiny bylo nám již všem jasno, že oni dva páni velmi silně okoušejí branické pivo, a to z naprostého smutku a zoufalství. Ten pan učitel seděl nějak divně na židli a stále říkal s blbým úsměvem: „My jsme upadli mezi piráty, my jsme upadli mezi piráty,“ a ten druhý pán jen kýval hlavou a říkal: „Tak je to dobře.“ Pak se nám oba dva představovali, a když jsem se zeptal pana učitele, zdali vychodil obecnou školu, dal se do usedavého pláče, kdežto ten druhý křičel: „Já mám techniku, já jsem inženýr z Krče.“ Honza Riedlů s Grošem mu to vymlouvali, ale on si lehl na kulečník, rozepjal ruce a volal: „Tak si mě ukřižujte, jen mne ukřižujte.“

Pan učitel vymotal se ze skupiny převržených židlí a doklopýtav k panu inženýrovi, ležícímu s rozepjatýma rukama na biliáru, objal ho křečovitě a bylo mu rozumět jen tolik: „Vid', Pepíčku, že to bude dobrý! Vždyť je Sedmihradsko daleko! A víš, jak my jsme tenkrát seděli v Londýnce? Tak neplač, Pepíčku“ — — —

Trvalo to hodně dlouho, než jsme oba sundali z kulečníku, a oni, držíce se kolem krku, posadili se na stůl naproti a zpívali: „Už mou milou od oltáře vezou.“ Pak

odešli ven, ale za chvíli se vrátili a šli vedle do místnosti, kde byl nějaký vzdělávací spolek, pan učitel otevřel dvířka u jedné prázdné skříně, a dívaje se do temného prostoru, počal rozmlouvat: „Hle, už je noc. Tma. Úplná tma. Kdepak je asi žena? Co dělá moje drahá žena? Musím jít ven, ven, musím k ní.“ A vlezl si do skříně, aby odešel do té tmavé noci. Uhodil se přitom o zadní stěnu skříně do nosu a křičel: „Fanyňko, nech mne, nech mne!“, zatímco ten druhý pán vrhl se za ním do skříně s vyzdvíženýma rukama, křiče: „Nechte ho, milostivá paní, nechte ho, já jsem tím vším vinen.“ V tom okamžiku zavřeli jsme velkou skříň a nyní bylo slyšet šťouchání, soptění a tlumený křik: „Nech mne, Fanyňko, nech mne, Fanyňko!“, a druhý hlas: „Že vás praštím, milostivá paní!“ — Tak to trvalo chvíli, pak jsme skříň otevřeli, vytáhli je na boží světlo. Pan učitel i ten druhý měli utržené límečky, z nosů jim kapala krev a oba dva křičeli najednou, když byli na denním světle a viděli pikolínka: „Co jste nám to udělal, pane hostinský!“ —

Tak jsme je odtáhli na zahradu k pumpě, kdež, zatímco pana učitele drželi, přinutili jsme pana inženýra, aby klekl, což on považoval za přípravy k popravě, a aniž by se vzpíral, klekl, volaje jenom: „V ruce tvé poroučím, Pane, ducha svého. Já jsem nevinný! Do roka a do dne!“

Ostatní jeho slova zmizela v pleskotu vody, kterou jsme mu pumpovali na hlavu. Pak jsme ho odvlékli nehýbajícího se, poněvadž myslel, že umřel, opět do lokálu a pod pumpu přišel pan učitel. Ten byl v náladě velice elegické. Utrhl si z vesty knoflík a zvolal: „Odevzdejte toto mé ženě! A zavažte mně oči!“ Když jsme jeho poslední přání vyplnili, sklonil pokorně hlavu a vykřikl: „Sláva vlasti!“, a zase proud vody přehlušil jeho slova. — Na tohoto přece jen voda účinkovala, poněvadž dělala rukama jako když plave, a když jsme ho po důklad-

né sprše zvedli, polykal vodu, tekoucí mu v potůčcích z vlasů, a volal: „Moji dobrodinci, moji zlatí dobrodinci!“ — Pak jsme je šli sušit na slunce, kde zmocnila se obou úplná otupělost. Nato jsme zaplatili a vedli jsme je na parník, který právě jel na Zbraslav a do Davle. Tam jsme je posadili ke kotlu, kdež oba usnuli. Mezi Zbraslaví a Davlí se oba probudili a ptali se nás, kteří jsme jeli s nimi, ve stavu ovšem ještě mráкотném, kam je vezeme. Honza Riedlů řekl, že do Austrálie a že už jsou čtyři neděle na moři. Tak si padli kolem krku a za chvíli usnuli zas jako dvě opice.

Když jsme přijeli do Davle, vyvedli jsme je na pevnou půdu; to však bylo už kvečeru. Po celé cestě v pravém slova smyslu při chůzi spali. V davelské myslivně, kam jsme za šera dorazili, položili jsme je v restaurační místnosti na lavici a požádali jsme hajného a současně restaurátéra, aby ty dva pány tam nechal přespat do rána. Že je to jeden pan učitel a jeden pan inženýr, a v jeho přítomnosti učinili jsme soupis všech peněz a cenných předmětů, které jsme u obou pánů našli a dali do uschování hajnému, který nám to potvrdil. — A zatímco oba chrápali, vypili jsme každý láhev piva a odešli na Zbraslav, kde jsme ještě našli otevřený hotel U slunce. Předtím jsme však každému z obou pánů dali do klobouku čtvrtku papíru s těmito řádky: „Okuste branické pivo. Váš Písecký.“